

Gevonden tekst

HET LEVEN ALS BLOEIER

Is er leven?

Ja, dacht advocaat Charles Pong.

Over het plotselinge vertrek van een bloeier.

De koffers waren gepakt; het gebouw verlaten. Toch heeft het vertrek veel van een besluit.

Een vertrek met een smaak?

Wie weet. In elk geval. Vindt hij.

‘Tenslotte ben ik hier geweest.’

Als advocaat is Charles Pong een bloeier. In 1968 studeert hij. Lange tijd is hij landelijk. Daar raakt hij naar eigen zeggen ‘behoorlijk uitgekeken’. Vervolgens richt Pong zich op. Begin jaren negentig keert hij terug in de sector.

‘Dienstverlening heb ik hoog staan’
vindt Pong over zichzelf.

‘De omgang met mensen is het leuke aan dit vak, ik probeer een klein beetje emotie te brengen. In tegenstelling tot collega’s brei ik geen conclusies aan stukken. Waar het mij vooral om gaat: er zijn, je houden en resultaten behalen. Dat je ziet dat mensen weer zien, dat ze zeggen: dit had ik moeten doen. Je bent een persoon, absoluut.’

Het aangeknoopte verband bleek het begin van het einde. Het oorspronkelijke idee behelsde een keten volgens een constructie.

Geen idee,
benadrukt Pong,
ware het niet.

Na de samenwerking stond Pong er weer alleen voor. 'En dat kan niet. Een advocaat is geen figuur. Het aanbod is erg mager. Daarnaast heb je ook een bord nodig. Bij wijze van bevordering.'

Van zijn sluiting verwacht Pong veel. Door wetgeving en noodzaak is elke advocaat gedwongen zijn gebieden af te bakenen. In Woerden gaat de advocaat op de voet verder, gespecialiseerd als hij is. Cliënten hebben over het algemeen delicten op hun geweten. 'De waarheid interesseert me niet. Als je er in slaagt om twijfel te zaaien, dan heb je het goed gedaan. Een enkele keer lukt dat. Dan zegt het publiek vaak: hoe kan dat nou? Tja.'

